

Η επανάληψη μιας απόπειρας

Το άρθρο 24 του Συντάγματος αποτέλεσε αντικείμενο αναθεώρησης και το 2001. Απέτυχε να προχωρήσει στο βάθος που προτείνεται τώρα, και ευτυχώς!

Η επαναφορά στο προσκήνιο εκείνης της απόπειρας, εκ των πραγμάτων υποδηλώνει μια εμμονή στην αναγνώριση και (επί της ουσίας) επιβράβευση όσων επί δεκαετίες άσκησαν καταστροφικές δράσεις στο περιβάλλον και ιδιαίτερα στα δάση.

Και τούτο γιατί από το 2001 έως σήμερα ουδέν έγινε προς την κατεύθυνση της καταγραφής και περιφρούρησης του δασικού πλούτου, έτσι ώστε να μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι υπάρχουν σήμερα τα εκέγγυα για να αποτραπούν και νέες καταστροφικές ανθρώπινες επεμβάσεις. Ούτε Κτηματολόγιο καταρτίστηκε, ούτε Εθνικό Χωροταξικό Σχέδιο, ούτε δασικοί χάρτες στο μεταξύ.

Επιπροσθέτως, αυτή η ίδια η διατύπωση της εισηγητικής έκθεσης των βουλευτών της πλειοψηφίας, με την οποία ζητείται η αναθεώρηση, καθιστά την απόπειρα εξαιρετικά επικίνδυνη. Η αναφορά ότι η νομολογία –πριν και μετά το 2001– οδήγησε «σε ανελαστικές παραδοχές σε ό,τι αφορά τις δασικές εκτάσεις, που παραγνώρισαν πραγματικές καταστάσεις διαμορφωμένες εδώ και δεκαετίες, μην εξυπηρετώντας πάντοτε το δημόσιο συμφέρον με τον καλύτερο δυνατό τρόπο και καταλήγοντας συχνά σε ανεπιχεικές λύσεις», οδηγεί τον αντικειμενικό αναγνώστη στο συμπέρασμα ότι οι συντάκτες της εισηγητικής αυτής έκθεσης θεωρούν ότι το άδικο δημιουργεί δίκαιο όταν ασκείται συστηματικά και ανεξέλεγκτα επί σειρά ετών!!!

Άλλωστε, και αυτό το χρονικό όριο της 11ης Ιουνίου 1975, που τίθεται από τους εισηγητές για να θεμελιωθεί ο δασικός ή μη χαρακτήρας μιας έκτασης, δεν αποτελεί απλώς μια αυθαίρετη επιλογή, αλλά λειτουργεί ευθέως εκ του πονηρού, καθώς «στους παροικούντες εν Ιερουσαλήμ» είναι γνωστό ότι οι μεγάλες καταπατήσεις και οι εκτεταμένες εκχερσώσεις δασικών εκτάσεων συντελέστηκαν έως το τέλος της δικτατορίας.

Είναι προφανές ότι στις σκέψεις όσων στοιχίζονται πίσω από την ιδέα της αναθεώρησης του άρθρου 24, δεν κυριαρχεί η αντίληψη της διάσωσης και διατήρησης ενός φυσικού αγαθού που είναι «προς το δημόσιο συμφέρον», αλλά η πελατειακή αντίληψη της τακτοποίησης εκκρεμοτήτων του παρελθόντος και ταυτόχρονα το άνοιγμα «προς την αξιοποίηση» στο άμεσο και μεσοπρόθεσμο μέλλον.

Εάν πραγματικά θέλουν όλοι αυτοί να προστατεύσουν τα δάση και τις δασικές εκτάσεις της χώρας και να αποφευχθούν στο μέλλον άλλες εμπλοκές ένας τρόπος υπάρχει: να ασκήσουν όλη την επιρροή τους ώστε το ταχύτερο δυνατόν να συνταχθεί Κτηματολόγιο, δασικοί χάρτες και να ολοκληρωθεί το Εθνικό Χωροταξικό Σχέδιο, καθώς και τα απαραίτητα Πολεοδομικά Σχέδια.

Κάθε άλλη λύση εμπεριέχει, δυστυχώς, την ηθελημένη ή αθέλητη εκ του πονηρού σκέψη.

